

NTFR 2016/1290 Hof corrigeert door rechtbank gehanteerde wegingsfactor proceskosten van 0,25 naar 1**Gerechtshof 's-Hertogenbosch 28 januari 2016, nr. 15/00724 tot en met 15/00741**

Belastingjaar/tijdvak	2012	☐ Brondocument
Trefwoorden	Mariana Irimie, onrechtmatigheid, samenhangende zaken, werkbelasting	
Wetsartikelen	BPB-art. 2 Awb-art. 7:15	
Auteur	mr. A.A. Feenstra	
ECLI	ECLI:NL:GHSHE:2016:237	

Samenvatting

Belanghebbende heeft ter zake van de registratie van achttien personenauto's aangifte BPM gedaan. Tegen de op aangifte voldane bedragen heeft belanghebbende vervolgens bezwaar gemaakt. De inspecteur heeft de bezwaren gegrond verklaard, maar geen vergoeding voor de kosten van bezwaar toegekend. In beroep bij de rechtbank (Rechtbank Zeeland-West-Brabant 9 april 2015, nr. 12/7421) sluiten partijen ter zitting een compromis over de te vergoeden kosten van bezwaar. Voor de achttien samenhangende zaken heeft de rechtbank een proceskostenvergoeding voor de beroepsfase toegekend van € 367,50, waarbij is uitgegaan van een wegingsfactor van 0,25. Belanghebbende is het niet eens met de toegepaste wegingsfactor en gaat in hoger beroep bij het hof. Het hof oordeelt dat de rechtbank met de door haar gehanteerde wegingsfactor van 0,25 onvoldoende rekening heeft gehouden met de complexiteit van de zaak en de daarmee verband houdende werkbelasting van de rechtsbijstandverlener. Voor de te vergoeden kosten van bezwaar moest de gemachtigde van belanghebbende voor elk van de achttien zaken bezien wat de inhoudelijke grieven waren en of de naar aanleiding van die grieven alsnog verleende teruggave voortvloeide uit een aan de Belastingdienst te wijten onrechtmatigheid. Voorts waren in beroep ook diverse formele grieven en de vergoeding van Irimie-rente in geschil. Naar het oordeel van het hof kon de rechtbank in redelijkheid de wegingsfactor niet op 0,25 stellen. Het hof stelt de wegingsfactor op 1. (Hoger beroep gegrond.)

Commentaar

Onder verwijzing naar HR 23 september 2011, nr. 10/04238, NTFR 2011/2248 stelt het hof vast dat de rechtbank niet heeft gemotiveerd waarom tot een wegingsfactor van 0,25 is geoordeeld. Op basis van de eigen beoordeling van het hof, waarbij wordt geoordeeld dat de rechtbank onvoldoende rekening heeft gehouden met de gecompliceerdheid van de zaak en de daarmee samenhangende werkbelasting van de rechtsbijstandverlener, kent het hof alsnog een wegingsfactor van 1 toe. Daarmee is deze uitspraak naar mijn idee volledig in lijn met de uitspraak van de Hoge Raad, waarin wordt geoordeeld dat de beoordeelende instantie zelfstandig – op grond van een eigen waardering – dient te beoordelen in welke gewichtscategorie een zaak valt.

[1] Mr. A.A. Feenstra is werkzaam als advocaat bij Hertoghs advocaten-belastingkundigen.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2016-1290>

Datum: 12-8-2016 11:52:58

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.